

*Β*γήκα στο μπαλκόνι του μικρού ξενοδοχείου στη Γανδία και άναψα ένα τσιγάρο. Μόλις είχα κάνει ένα ντους κι ένιωθα χαλαρή και ήρεμη. Κοίταξα τα δαχτυλίδια του καπνού και σκέφτηκα ότι έπρεπε να το κόψω, και με την ευκαιρία να κάνω και οικονομία. Όμως, πριν προχωρήσω σε μια τέτοια κίνηση, τράβηξα μια πολύ βαθιά ρουφηξιά. Δυστυχώς είχε αρχίσει να μου γίνεται συνήθεια το να σκέφτομαι διάφορα και να μη δίνω ούτε την παραμικρή σημασία.

Ακούμπησα στα κάγκελα και ευχήθηκα να μη χρειαζόταν να γυρίσω πίσω στην πραγματικότητα όταν θα ξημέρωνε. Η θάλασσα κυμάτιζε στο βάθος και πάνω της το φεγγάρι άφηνε τη σκιά του. Εκεί όλα ήταν απλά και όμορφα. Δίχως έγνοιες, δίχως διαφορούμενα νοήματα. Και ευχάριστα. Μακάρι εκείνη η νύχτα να διαρκούσε. Δεν ένιωθα έτοιμη να γυρίσω πίσω και να αντιμετωπίσω αυτό που με περίμενε.

Στην αρχή, εκείνες οι διακοπές δεν μου φαίνονταν καλή ιδέα. Όλοι ήταν της γνώμης ότι το να περάσω δέκα μέρες ολομόναχη, έπειτα από αυτό που είχε συμβεί, στο μόνο που θα χρησίμευε θα ήταν να το στριφογυρίσω στο κεφάλι μου χωρίς σταματημό. Και ως γνωστό, όταν τα πράγματα τελειώνουν με τέτοιον τρόπο δεν έχει και ιδιαίτερο νόημα να τα σκέφτεται κανείς. Είχα πιστέψει ότι ο γάμος μου ήταν χαμένη η υπόθεση, είχα κολλήσει με έναν άντρα από αυτούς που ποτέ δεν μας ταιριάζουν και είχα αποφασίσει να χωρίσω. Τέλος πάντων... Καλύτερα να το είχα σκεφτεί περισσότερο πριν το κάνω.

Ωστόσο, ενάντια στα προγνωστικά, το να είμαι μόνη ήταν απολαυστικό από τη στιγμή που μπήκα στο τρένο μέχρι κι εκείνη τη νύχτα, ίσως επειδή εξακολουθούσα να μη μετανιώνω για τις αποφάσεις που είχα πάρει, αν και οι χειρισμοί μου ήταν κάπως «άκομψοι». Αν έπρεπε να αλλάξω κάτι από αυτά που έκανα... θα ήταν μόνο η σειρά.

Θέλοντας και μη, κουβαλούσα στις αποσκευές μου την ανάμνηση κάποιων πραγμάτων που, ναι, ήθελα να τα σκεφτώ σε βάθος. Ο Βίκτορ. Φυσικά. Ένας Βίκτορ που καταλάμβανε τα πάντα και μετά βίας με άφηνε να σκεφτώ οτιδήποτε άλλο.

«Θα περιμένω να με πάρεις, Βαλέρια, αλλά όχι για πάντα».

Είχα φτάσει στο σημείο να το βλέπω στον ύπνο μου, μα και στα όνειρά μου ποτέ δεν τηλεφωνούσα την κατάλληλη στιγμή.

Δεν είχα καθόλου νέα του από τότε που φιληθήκαμε στην πόρτα του σπιτιού του και, αν και ήμουν ευχαριστημένη με το να μείνω σταθερή στην απόφασή μου να αποστασιοποιηθώ, με ανησυχούσε η σκέψη για το αν ήταν κάτι παροδικό ή αν η μεταξύ μας κατάσταση θα παρέμενε στάσιμη.

Ο Βίκτορ. Παναγιά μου! Τι θαύμα! Ακόμη ζαλιζόμουν καθώς τον θυμόμουν γυμνό ανάμεσα στα πόδια μου, να με κάνει να βογκάω από ηδονή, να με φτάνει σε κατάσταση λιποθυμίας. Ο Βίκτορ είχε αυτή τη δύναμη με έκανε να τα χάνω. Και όχι μόνο στο κρεβάτι. Όμως δεν μπορούσα να μη νιώθω τύψεις που τον ήθελα τόσο... Ήταν τόσο πρόσφατη η απόφασή μου να χωρίσω με τον Αντριάν.

Ο Αντριάν με είχε πάρει τηλέφωνο μια-δυο φορές για να μάθει πώς ήμουν και πότε θα κυκλοφορούσε το βιβλίο μου.

Ουφ... το βιβλίο μου. Ναι, εκείνο το βιβλίο που έγραψα για τη ζωή μου τους τελευταίους μήνες και τη ζωή των φιλενάδων μου. Αυτό βέβαια θα είχε τις συνέπειές του. Ήξερα ότι πολλοί δεν ήταν προετοιμασμένοι να αναγνωρίσουν τον εαυτό τους σε κάτι που θα κατέληγε προς πώληση στα ράφια των βιβλιοπωλείων.

Και με ένοιαζε πολύ να πάει καλά στις πωλήσεις, γιατί τώρα που ο Αντριάν δεν ήταν στο σπίτι τα οικονομικά εξαρτώνταν αποκλειστικά από εμένα. Όμως, εκείνος θα έδειχνε κατανόηση που τον εξέθετα κατ' αυτόν τον τρόπο; Βέβαια, είχα φροντίσει να μη χρησιμοποιήσω το πραγματικό του όνομα, αλλά για τον κόσμο που μας γνώριζε θα ήταν τόσο προφανές...

Ο εκδότης, ο ατζέντης ή ό,τι τέλος πάντων μου ήταν ο Χοσέ μού είχε τηλεφωνήσει το ίδιο πρωί που έφυγα για διακοπές για να μου πει ότι είχαν αποφασίσει να εκδώσουν το βιβλίο το συντομότερο δυνατόν. Είχαν ήδη κάνει τον σχεδιασμό και ήταν στη φάση της διόρθωσης. Και όλο αυτό σε... πόσο καιρό; Μόλις μέσα σε λίγες εβδομάδες. Δεν έπαυε να με εκπλήσσει.

Το άφησα στα χέρια των εκδοτών μου και προσπάθησα όσο μπορούσα να απέχω από το ζήτημα. Είχα διηγηθεί τη ζωή μου μέσα από ένα βιβλίο... Πότε ακριβώς άρχισα να χάνω το μυαλό μου;

Ξαφνικά σκέφτηκα και πάλι τον Βίκτορ. Δεν ήμουν καν σίγουρη ότι θα με περίμενε για ένα εύλογο διάστημα. Ίσως εκείνη τη στιγμή να αποχαιρετούσε με ένα φιλί στο στόμα ένα όμορφο κορίτσι στην είσοδο κάποιου σπιτιού. Ή ακόμα χειρότερα. Ίσως είχε καταφύγει σε αυτές τις «περιστασιακές φιλενάδες», τις οποίες είχε σταματήσει να βλέπει για χάρη μου, και να έκανε έρωτα με την πλάτη να γυαλίζει από τον ιδρώτα και την ανα-

πνοή ακανόνιστη, λαχανιασμένος. Για τον Θεό, όχι με αυτές! Μαζί μου, μόνο μαζί μου!

Ο Βίκτορ ήταν μια αμαρτία με σάρκα και οστά. Ωστόσο... έπρεπε να περιμένει· δεν μπορούσα να βιαστώ.

Έκλεισα τα μάτια και τον έφερα στον νου μου να διατρέχει με τη γλώσσα τη διαδρομή του κορμιού μου.

Σκέφτηκα να του στείλω ένα μήνυμα κατά τη διάρκεια εκείνων των διακοπών, μόνο από ευγένεια, εννοείται, αλλά ήξερα ότι θα με καταλάβαινε. Τώρα που ήμουν ξανά (σε εισαγωγικά) εργένισσα, φοβόμουν ότι δεν θα ενδιαφερόταν για εμένα. Είναι γνωστό εξάλλου, τώρα που εγώ ήμουν διαθέσιμη, ίσως και να μην ήθελε εκείνος. Η αντίδρασή του όταν του εξομολογήθηκα ότι είχα αφήσει τον Αντριάν δεν ήταν αυτό που λέμε βγαλμένη από τα παραμύθια. Στα ρομαντικά μυθιστορήματα αυτά δεν συμβαίνουν. Στα ρομαντικά μυθιστορήματα οι άντρες, με το στήθος γυμνό, τα παρατούσαν όλα για να σφίξουν τις ηρωίδες στην αγκαλιά τους, ενώ ο άνεμος τους ανακάτευε τα μαλλιά. Τίποτα δεν απέχει πιο πολύ από την πραγματικότητα. Στην πραγματική ζωή τα πράγματα δεν είναι ποτέ τόσο ειδυλλιακά.

Εάν ήθελα να μάθω κάτι για εκείνον χωρίς να πρέπει να δώσω δικαιώματα, το πιο απλό θα ήταν να ρωτήσω τη Λόλα, που τον έβλεπε συχνά-πυκνά, αλλά δεν ήθελα να μαθει ούτε καν εκείνη ότι ο Βίκτορ με είχε ση-

μαδέψει τόσο. Για να πω την αλήθεια, έφτανε η στιγμή που θα έπρεπε να τα εξομολογηθώ όλα και δεν ήμουν προετοιμασμένη. Καλύτερα να περίμενα να βγει το βιβλίο ώστε να το διαβάσει κι εκείνη. Ένωθα ερείπιο, αλλά αυτά παθαίνει κανείς όταν βγάζει μεμιάς στη φόρα τις σεξουαλικές του περιπέτειες.

Σκέπασα το πρόσωπό μου με μια αντανάκλαστική κίνηση καθώς σκέφτηκα τις εκπλήξεις που περίμεναν τους γνωστούς μου όταν θα άρχιζαν να το διαβάζουν. Στο πατρικό μου θα ήταν εντελώς απαγορευμένο. Και αν το δημοσίευα με ψευδώνυμο; Μπα, ήταν ήδη πολύ αργά. Να τι πάθαινα για να κάνω εξυπνάδες.

Πάνω στο κομοδίνο χτύπησε το κινητό. Μήνυμα. Αναρωτήθηκα από ποιον να ήταν, ενώ τελειώνω το τσιγάρο μου. Με τη Λόλα είχα μιλήσει πριν από δύο μέρες. Πριν από μία εβδομάδα είχα πάρει τη Νερέα και την Κάρμεν. Το ίδιο εκείνο πρωί είχα μιλήσει με τη μητέρα μου και με την αδελφή μου για να τη ρωτήσω πώς πήγαινε με την εγκυμοσύνη της. Αργότερα στο τρένο είχα δεχτεί μια κλήση από τον Αντριάν· και ο αποχαιρετισμός του ακούστηκε σαν: «Τώρα το μπαλάκι είναι στο τερέν σου αν θες να με πάρεις πίσω». Ούτε καν ένιωσα την ανάγκη να του πω ότι έφευγα για λίγες μέρες από την πόλη.

Ήθελα εκείνο το μήνυμα να ήταν από τον Βίκτορ... Αυτό θα μου έφτιαχνε το βράδυ. Ποιον κοροϊδεύω; Θα

μου έφτιαχνε την εβδομάδα, μη σου πω και τον μήνα, ανάλογα με το ύφος με το οποίο θα το είχε γράψει. Έσβησα το τσιγάρο στο τασάκι που ήταν στο τραπέζι του μπαλκονιού και μπήκα στο δωμάτιο ενώ προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου να μην απογοητευτεί αν τελικά ήταν από την τηλεφωνική εταιρεία για τον τελευταίο λογαριασμό. Έπιασα το κινητό και πήρα βαθιά ανάσα, σαν αθλητής που ετοιμάζεται να σπάσει ένα ρεκόρ, και...

Εδώ είμαστε: «Ξέρω ότι δεν θα έπρεπε να σου στείλω αυτό το μήνυμα, ότι μείναμε στο ότι θα περιμένω να με πάρεις εσύ και όλα αυτά, αλλά... ήθελα μόνο να σου πω ότι ακόμη περιμένω να εμφανιστείς μια μέρα χωρίς προειδοποίηση. Κάτι μου λέει πως θα το κάνεις. Τα σεντόνια μου σε ζητάνε. Βίκτορ».

Το διάβασα τουλάχιστον πέντε φορές συνεχόμενα. Μόλις ξεκινούσα το παιχνίδι των φλερτ και μου έγινε εμμονή να ξεδιαλύνω το νόημα πίσω από κάθε λέξη, πίσω από κάθε φράση. Ξεφύσηξα απογοητευμένη γιατί κατάλαβα ότι εξακολουθούσε να είναι όσο αινιγματικός ήταν πάντα. Εντάξει, του έλειπα, αλλά... και αν το μόνο που με λαχταρούσε ήταν τα σεντόνια του; Τι στο καλό καθόριζε πότε θα ήταν καλή στιγμή για να γυρίσω; Και επιπλέον, με αυτό το μήνυμα ήθελε να πει ότι άρχισε να απελπίζεται ή απλώς ότι...;

Πόσο κουραστικό να είσαι εργένισσα...

Έβαλα σε σειρά τις σκέψεις μου. Ο Βίκτορ και το βιβλίο μου. Αχ, Θεέ μου... το βιβλίο. Τι στο καλό με είχε σπρώξει να πουλήσω το «ημερολόγιό» μου στον εκδοτικό οίκο; Ναι, εκεί, μαζί με την περιγραφή όλων μου των συναισθημάτων... Αυτό ήταν παράλογο ακόμα και για εμένα την ίδια! Ορίστε, Βίκτορ, διάβασέ με, μάθε με με κάθε λεπτομέρεια.

Σκέπασα ξανά το πρόσωπο με τα χέρια μου.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Όταν λέω στους ανθρώπους ότι οι ευχαριστίες είναι το πιο περίπλοκο κομμάτι ενός μυθιστορήματος, συνήθως συναντώ αντιδράσεις έκπληξης. Αλλά είναι η αλήθεια. Είναι εξαιρετικά δύσκολο να συμπεριλάβω σε λίγες γραμμές το πόσο ευγνώμων είμαι για την υποστήριξη, για το όνειρο που μοιραστήκαμε και την κοινή προσπάθεια. Και είχα την τεράστια τύχη να είμαι πολύ προστατευμένη στην προώθηση αυτού του εγχειρήματος.

Όλα άρχισαν μια νύχτα καλοκαιριού με τους καλούς μου φίλους Άλβαρο και Μπέα. Ο Όσκαρ (ο άντρας μου) κι εγώ είχαμε περάσει τη μέρα μαζί τους απολαμβάνοντας αυτή την άνετη ατμόσφαιρα που νιώθεις όταν είσαι με αληθινούς φίλους. Και εκεί που καθόμασταν, για να αποφασίσουμε αν θα βγαίναμε για φαγητό σε ένα κινέζικο ή αν θα παραγγέλναμε πίτσες, ο Άλβαρο μου απευθύνθηκε λέγοντας: «Μπορείς να μου εξηγήσεις γιατί δεν εκδίδεις τα μυθιστορήματά σου;» Και η συζήτηση που ακολούθησε υπήρξε το έναυσμα για όλο

αυτό που ζω τώρα και για το ότι το όνειρο της ζωής μου έγινε πραγματικότητα.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω όλους εκείνους που, αφού διάβασαν το πρώτο μου μυθιστόρημα, ήρθαν σε επαφή μαζί μου για να μοιραστούν τη γνώμη τους. Αυτούς που γνωρίζω και αυτούς που δεν γνωρίζω. Όλα αυτά τα κορίτσια που με πλησίασαν μέσω των κοινωνικών δικτύων για να μου πουν ότι τις έκανα να περάσουν καλά για κάποιο χρονικό διάστημα ή ότι καταβρόχθισαν το βιβλίο σε ώρες. Και βέβαια, ευχαριστώ τις φίλες εκείνες που με ξύπνησαν χαράματα με μια σειρά από καυτά και πολιτικά μη ορθά μηνύματα στο WhatsApp για το πόσο τους είχε αρέσει η ιστορία και πόσο παθιασμένες ήταν με τον χαρακτήρα του Βίκτορ.

Σε αυτό το σημείο να ευχαριστήσω όλους εκείνους που μεγάλωσαν τη λίστα όσων ακολουθούν την Beta Coqueta στο Facebook και εκείνους που πήραν το θάρρος να μου γράψουν τόσο σε αυτή τη σελίδα όσο και στο Twitter. Τα παιδιά από την ομάδα #SinFiltros, που κατέβαλαν μεγάλη προσπάθεια να με στηρίξουν με όλα τα μέσα που είχαν στη διάθεσή τους. Επίσης τη μητέρα μου, τον πατέρα μου και την αδελφή μου, που έγιναν ειδικοί στις δημόσιες σχέσεις και μιλάνε για το μυθιστόρημά μου όπου σταθούν και όπου βρεθούν. Τον άντρα μου, που γελάει, κλαίει και φτύνει αίμα όταν κάθεται να διαβάσει τα βιβλία μου. Τις υπόλοιπες φίλες και φί-

λους (από το σχολείο, το λύκειο, το πανεπιστήμιο, το μεταπτυχιακό, τη δουλειά, από τη ζωή μου όλη), που μίλησαν σε όλο τον κόσμο γι' αυτό το εγχείρημα, που ερωτεύτηκαν τον Βίκτορ, που γέλασαν με τη Λόλα, που μου έστειλαν μηνύματα για να μου πουν ότι δεν μπορούσαν να αποφύγουν τη σκέψη ότι η πρωταγωνίστρια είμαι εγώ ή ότι έκαναν έφοδο στο κρεβάτι των συντρόφων τους με ανανεωμένες ορέξεις.

Επίσης, τον εκδοτικό οίκο Suma de Letras και όλη την ομάδα που δούλεψε για να κάνει πραγματικότητα το όνειρο της ζωής μου. Και πάνω από όλα την Άνα, χωρίς την οποία τίποτε από όλα αυτά δεν θα είχε συμβεί.

Σας καλώ να απολαύσετε αυτό το ταξίδι.